Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 3. aprila 2014*

„Pritožba — Državna pomoč — Pomoč v obliki neomejenega implicitnega poroštva za podjetje La Poste zaradi njegovega statusa osebe javnega prava — Obstoj poroštva — Prisotnost javnih sredstev — Prednost — Dokazno breme in dokazni standard“

V zadevi C-559/12 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča Evropske unije, vložene 3. decembra 2012,

Francoska republika, ki jo zastopajo G. de Bergues, D. Colas in J. Gstalter, skupaj z J. Bousin, agenti,

tožeča stranka,

druga stranka v postopku je

Evropska komisija, ki jo zastopata B. Stromsky in D. Grespan, agenta,

tožena stranka na prvi stopnji,

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi A. Tizzano (poročevalec), predsednik senata, A. Borg Barthet, E. Levits, sodnika, M. Berger, sodnica, in S. Rodin, sodnik,

generalni pravobranilec: N. Jääskinen,

sodni tajnik: V. Tourrès, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 11. septembra 2013,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 21. novembra 2013

izreka naslednjo

Sodbo

1 Francoska republika s pritožbo predlaga razveljavitev sodbe Splošnega sodišča Evropske unije z dne 20. septembra 2012 v zadevi Francija proti Komisiji (T-154/10, v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero je to zavrnilo njeno tožbo zoper Sklep Komisije z dne 26. januarja 2010 o državni pomoči C 56/07 (ex E 15/05) Francije za La Poste (2010/605/EU) (UL L 274, str. 1, v nadaljevanju: sporni sklep).

* Jezik postopka: francoščina.

Dejansko stanje

Splošne okoliščine

2 Na podlagi francoskega zakona št. 90-568 z dne 2. julija 1990 o organizaciji javnih poštnih in telekomunikacijskih storitev (JORF z dne 8. julija 1990, str. 8069) je bil nekdanji generalni direktorat za pošto in telekomunikacije, ki je do tedaj spadal pod ministrstvo za pošte in telekomunikacije, s 1. januarjem 1991 preoblikovan v dve samostojni pravni osebi javnega prava, in sicer podjetji France Télécom in La Poste. S tem zakonom je bilo podjetje La Poste izrecno pooblaščeno, da poleg nalog javne službe razvije nekatere dejavnosti, odprte za konkurenco.

3 V skladu s členom 1 uredbe z dne 31. decembra 1990 o odobritvi poroštva države za obvezna posojila PTT in hranilne vloge PTT pred 31. decembrom 1990 (JORF z dne 18. januarja 1991, str. 917) „za obresti, amortizacijo, premije, provizije, stroške in dodatke k obveznim posojilom in hranilnim vlogam PTT pred 31. decembrom 1990 zaradi financiranja stroškov investiranja z dodatnim proračunom za pošte in telekomunikacije na podlagi člena L. 127 zakonika o pošti in telekomunikacijah […], ki so bili na podlagi člena 22 zakona z dne 2. julija 1990 […] preneseni na podjetje La Poste, brezpogojno jamči država“.

4 Poleg tega je Cour de cassation (drugi civilni senat) v sodbi z dne 18. januarja 2001 uporabilo načelo, v skladu s katerim se podjetje La Poste šteje za enakovredno osebi javnega prava industrijske in komercialne narave (v nadaljevanju: EPIC).

5 V francoskem upravnem pravu so EPIC pravne osebe javnega prava s pravno osebnostjo, ločeno od države, in finančno avtonomijo ter posebnimi prenesenimi pristojnostmi, ki običajno zajemajo izvajanje ene ali več nalog javne službe.

6 Status EPIC ima nekaj pravnih posledic, in sicer zlasti neuporabo občepravnih postopkov zaradi insolventnosti in stečaja ter uporabo zakona št. 80-39 z dne 16. julija 1980 o upravnih denarnih kaznih in izvrševanju sodb s strani pravnih oseb javnega prava (JORF z dne 17. julija 1980, str. 1799).

Upravni postopek in sporni sklep

7 Evropska komisija je z odločbo z dne 21. decembra 2005 odobrila prenos bančnih in finančnih dejavnosti podjetja La Poste na njegovo odvisno podjetje La Banque Postale. Komisija je v odločitvi pojasnila, da bo vprašanje neomejenega državnega poroštva za podjetje La Poste predmet ločenega postopka.

8 Komisija je 21. februarja 2006 v skladu s členom 17 Uredbe Sveta (ES) št. 659/1999 z dne 22. marca 1999 o določitvi podrobnih pravil za uporabo člena [88 ES] (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 1, str. 339) francoske organe obvestila o svojih predhodnih ugotovitvah glede obstoja neomejenega državnega poroštva, ki naj bi izhajalo iz statusa podjetja La Poste in pomenilo državno pomoč v smislu člena 87(1) ES.

9 Ker je Komisija menila, da je to domnevno poroštvo veljalo že pred 1. januarjem 1958, ko je začela v Franciji veljati Pogodba ES, je uporabila postopkovna pravila za obstoječe pomoči in Francosko republiko pozvala, naj v skladu s členom 18 Uredbe št. 659/1999 najpozneje do 31. decembra 2008 odpravi poroštvo, do katerega je podjetje La Poste upravičeno.

10 Potem ko je Komisija preučila pojasnila, ki so jih francoski organi predložili glede projekta spremembe odloka št. 81-501 z dne 12. maja 1981, sprejetega za uporabo zakona št. 80-539 (JORF z dne 14. maja 1981, str. 1406), jih je z dopisom obvestila, da namerava začeti formalni postopek preiskave. Z objavo te odločitve v *Uradnem listu Evropske unije* 3. junija 2008 (UL C 135, str. 7) je Komisija zainteresirane stranke pozvala, naj predložijo pripombe k spornemu ukrepu.

11 Francoski organi so s sporočilom z dne 31. julija 2009 Komisijo na njen predlog obvestili, da je francoski svet ministrov 29. julija 2009 sprejel osnutek zakona, v skladu s katerim naj bi se podjetje La Poste s 1. januarjem 2010 preoblikovalo v delniško družbo, za katero se uporabljata občepravna postopka prisilne poravnave in stečaja. Na podlagi tega osnutka je bil sprejet zakon št. 2010-123 z dne 9. februarja 2010 o javnem podjetju La Poste in poštnih dejavnostih (JORF z dne 10. februarja 2010, str. 2321), ki je začel veljati 1. marca 2010.

12 Komisija je 27. februarja 2010 francoske organe uradno obvestila o spornem sklepu.

13 Prvič, potem ko je Komisija med drugim opozorila na vsebino zadevnega ukrepa (točke od 18 do 37 obrazložitve tega sklepa), je ugotovila, da obstaja neomejeno poroštvo francoske države za podjetje La Poste zaradi nekaterih značilnosti, ki so tesno povezane z njegovim statusom osebe javnega prava (točke od 116 do 255 obrazložitve navedenega sklepa).

14 Glede tega je Komisija poudarila, najprej, da za podjetje La Poste ne velja obče pravo s področja prisilne poravnave in stečaja podjetij v težavah (točke od 116 do 147 obrazložitve spornega sklepa).

15 Nato je dokazala, da je upniku podjetja La Poste zagotovljena poravnava njegove terjatve, če bi bilo to podjetje v finančnih težavah in ne bi moglo plačati svojih dolgov (točke od 148 do 229 obrazložitve tega sklepa).

16 Nazadnje je Komisija menila, da je upniku EPIC, tudi če mu po uporabi posebnih postopkov za poravnavo, opisanih v točkah od 150 do 229 obrazložitve spornega sklepa, ni uspelo doseči poravnave njegove terjatve, zagotovljeno, da terjatev ne bo prenehala. Za zagotovitev neprekinjenosti nalog javne službe se pravice in obveznosti podjetja La Poste vedno prenesejo na pravno osebo javnega prava, ki ni država, sicer pa na državo (točke od 230 do 250 obrazložitve navedenega sklepa).

17 V teh okoliščinah je Komisija potrdila, da je neomejeno državno poroštvo, do katerega je bilo upravičeno podjetje La Poste, pomenilo prenos državnih sredstev v smislu točke 2.1 Obvestila Komisije o uporabi členov 87 [ES] in 88 [ES] za državno pomoč v obliki poroštev (UL 2008, C 155, str. 10, v nadaljevanju: Obvestilo iz leta 2008) (točka 254 obrazložitve spornega sklepa) in ga je treba pripisati državi (glej točko 255 obrazložitve tega sklepa).

18 Drugič, Komisija je ugotovila, da po eni strani ugodnejši pogoji financiranja, ki jih je pridobilo podjetje La Poste zaradi tega neomejenega poroštva, pomenijo selektivno prednost (točke od 256 do 300 obrazložitve spornega sklepa), pri čemer je upoštevala nekaj analiz in metodologij bonitetnih agencij, iz katerih je razvidno, da je to poroštvo kot bistveni element državne pomoči za podjetje La Poste pozitivno vplivalo na njegovo bonitetno oceno in s tem na pogoje financiranja, ki jih je lahko pridobilo (točke od 258 do 293 obrazložitve spornega sklepa). Po drugi strani je Komisija menila, da je obravnavani ukrep lahko izkrivljal konkurenco in vplival na trgovino med državami članicami (točka 301 obrazložitve tega sklepa).

19 Nato je Komisija ugotovila, da zadevno poroštvo pomeni državno pomoč v smislu člena 107(1) PDEU (točka 302 obrazložitve spornega sklepa) in da to niti ob spremembah, ki so jih predlagali francoski organi, ne izpolnjuje nobenega od pogojev, da bi ga bilo mogoče razglasiti za združljivega z notranjim trgom (točke od 303 do 315 obrazložitve navedenega sklepa).

20 Komisija je zato v skladu s členom 1 spornega sklepa odločila, da „neomejeno poroštvo, ki ga je Francija odobrila podjetju La Poste, pomeni državno pomoč, nezdružljivo z notranjim trgom[, in da mora] Francija […] to pomoč odpraviti najpozneje do 31. marca 2010“.

Postopek pred Splošnim sodiščem in izpodbijana sodba

21 Francoska republika je 2. aprila 2010 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila tožbo za razglasitev ničnosti spornega sklepa, v utemeljitev katere je navedla tri tožbene razloge.

22 Splošno sodišče je, potem ko je v točkah od 35 do 48 izpodbijane sodbe vsebinsko zavrnilo ugovor nedopustnosti te tožbe, v skladu s katerim se s sporno odločbo ne posega v položaj, v točki 53 navedene sodbe opozorilo, da se navedeni tožbeni razlogi v bistvu nanašajo na ugotovitev obstoja prednosti. Tako je v točkah od 54 do 57 te sodbe ugotovilo, da trditev v zvezi s kršitvijo pogoja, ki se nanaša na prenos državnih sredstev, ni dopustna, ker je prepozna, saj je menilo, da gre za nov tožbeni razlog, naveden v fazi replike.

23 V točkah od 61 do 103 izpodbijane sodbe je tako najprej zavrnilo drugi tožbeni razlog, povezan z napačno ugotovitvijo dejanskega stanja in napačno uporabo prava, ki naj bi ju storila Komisija s tem, da je menila, da so EPIC po francoskem pravu zaradi svojega statusa upravičene do neomejenega in implicitnega državnega poroštva.

24 Splošno sodišče je nato v točkah od 104 do 117 izpodbijane sodbe proučilo tretji tožbeni razlog v zvezi s kršitvijo pojma prednosti v smislu člena 107(1) PDEU, ki ima dva dela.

25 V točkah od 105 do 112 te sodbe je Splošno sodišče zavrnilo prvi del tega tožbenega razloga, ki se nanaša na to, da naj bi Komisija s tem, da se je sklicevala tudi na stališča bonitetnih agencij, napačno ugotovila, da je obstoj državnega poroštva lahko ustvarjal prednost za podjetje La Poste. V točkah od 113 do 116 navedene sodbe je zavrnilo drugi del navedenega tožbenega razloga, v skladu s katerim je Komisija napačno ugotovila, da domnevno državno poroštvo lahko ustvarja prednost za podjetje La Poste zaradi pozitivnega vpliva na njegovo bonitetno oceno.

26 Nazadnje je Splošno sodišče v točkah od 118 do 125 izpodbijane sodbe kot neutemeljen zavrnilo prvi tožbeni razlog v zvezi s tem, da naj bi Komisija napačno uporabila pravo glede dokaznega bremena in dokaznega standarda, ki ju mora spoštovati na področju državnih pomoči tako pri dokazovanju obstoja implicitnega državnega poroštva za podjetje La Poste kot pri preizkusu obstoja prednosti.

27 Splošno sodišče je glede tega, prvič, v točki 120 izpodbijane sodbe ugotovilo, da „je narava dokazov, ki jih je morala zagotoviti Komisija, v veliki meri odvisna od narave zadevnega državnega ukrepa“ in da je o dokazu obstoja implicitnega državnega poroštva „mogoče sklepati iz sklopa dovolj zanesljivih in povezanih sovpadajočih elementov, ki med drugim izhajajo iz razlage upoštevnih določb nacionalnega prava, in zlasti na podlagi pravnih učinkov kot posledice statusa upravičenega podjetja“.

28 V točki 121 te sodbe je zato poudarilo, da je Komisija „pozitivno preučila obstoj implicitnega in neomejenega poroštva države za podjetje La Poste“, pri čemer je upoštevala več skladnih elementov, ki so bili zadostna podlaga za dokaz, da je bilo podjetje La Poste zaradi svojega statusa EPIC upravičeno do takega poroštva.

29 Drugič, v točki 123 navedene sodbe je Splošno sodišče menilo, da je Komisija predložila dovolj dokazov za ugotovitev, da je to poroštvo pomenilo prednost, saj ji glede že dodeljenih pomoči ni bilo treba prikazati dejanskih učinkov spornega ukrepa. Pojasnila je tudi, da glede tega nikakor ni bilo treba razlikovati med obstoječimi in nezakonitimi pomočmi.

30 V utemeljitev navedene analize je Splošno sodišče v točki 124 izpodbijane sodbe razsodilo, da „je mogoče domnevati dejanski učinek prednosti, ki je posledica poroštva države“, in da je „[z]aradi takega poroštva […] lahko posojilojemalec upravičen do nižjih obresti ali ponudi manjše zavarovanje.“

31 Glede na vse navedeno je Splošno sodišče tožbo v celoti zavrnilo.

Predlogi strank

32 Francoska republika s pritožbo Sodišču predlaga, naj:

— razveljavi izpodbijano sodbo;

— o sporu samo dokončno odloči s tem, da sporni sklep razglasi za ničen ali da zadevo vrne Splošnemu sodišču v ponovno odločanje;

— Komisiji naloži plačilo stroškov.

33 Komisija Sodišču predlaga, naj:

— pritožbo zavrne kot deloma nedopustno in deloma neutemeljeno;

— Francoski republiki naloži plačilo stroškov postopka.

Pritožba

34 Francoska republika v utemeljitev pritožbe navaja štiri pritožbene razloge.

Prvi pritožbeni razlog

Trditve strank

35 Francoska republika s prvim pritožbenim razlogom trdi, da je Splošno sodišče kršilo člena 44(1)(c) in 48(2) svojega poslovnika, ker je v točkah od 53 do 57 izpodbijane sodbe ugotovilo, da se vsi tožbeni razlogi, navedeni v utemeljitev ničnostne tožbe, nanašajo na ugotovitev obstoja prednosti in da zato trditev v zvezi z neupoštevanjem pogoja o prenosu državnih sredstev ni dopustna, saj naj bi pomenila nov tožbeni razlog, naveden med postopkom.

36 Glede tega trdi, da je vprašanje obstoja državnega poroštva, kot je jasno razvidno iz dela „4.1.1.“ spornega sklepa, naslovljenega „Obstoj neomejenega državnega poroštva: prisotnost državnih sredstev“, in točk 161, 166, 183 in 254 tega sklepa, neločljivo povezano s pogojem, ki se nanaša na prenos državnih sredstev. Iz tega je razvidno, da bi z zanikanjem obstoja neomejenega poroštva za EPIC v svoji tožbi pred Splošnim sodiščem vsekakor zanikala obstoj prenosa državnih sredstev.

37 Komisija odgovarja, da je iz besedila točke 57 izpodbijane sodbe v povezavi z besedilom zapisnika o naroku razvidno, da ničnostna tožba ni vsebovala nobenega samostojnega tožbenega razloga v zvezi z neobstojem prenosa „državnih sredstev“. Trdi, da je Splošno sodišče vsekakor dobro preverilo, ali so se za zadevno poroštvo dala na voljo ali uporabila državna sredstva.

Presoja Sodišča

38 Najprej je treba poudariti, da sta v skladu s členom 44(1)(c) Poslovnika Splošnega sodišča predmet postopka in kratek povzetek tožbenih razlogov bistveni informaciji, ki morata biti navedeni v začetni vlogi. Poleg tega v skladu s členom 48(2) navedenega poslovnika navajanje novih tožbenih razlogov med postopkom ni dovoljeno, razen če izhajajo iz pravnih in dejanskih okoliščin, ki so se pojavile med postopkom.

39 Opozoriti je treba tudi, da morata biti v skladu z ustaljeno sodno prakso v vsaki začetni vlogi predmet spora in kratek povzetek tožbenih razlogov navedena dovolj jasno in natančno, da je toženi stranki omogočena priprava obrambe, sodišču Unije pa nadzor. Prav tako morajo biti predlogi take tožbe izraženi nedvoumno, da se prepreči, da bi to sodišče odločilo *ultra petita* ali da o očitku ne bi odločilo (glej v tem smislu sodbi z dne 20. novembra 2008 v zadevi Komisija proti Irski, C-66/06, točki 30 in 31, in z dne 12. februarja 2009 v zadevi Komisija proti Poljski, C-475/07, točka 43, ter sklep z dne 7. maja 2013 v zadevi TME proti Komisiji, C-418/12 P, točka 33).

40 Čeprav v obravnavanem primeru začetna vloga ni vsebovala tožbenega razloga, ki bi se formalno nanašal na pogoj glede obstoja prenosa državnih sredstev, pa so bili vseeno bistveni elementi, na katerih je temeljila trditev, da Komisija ni upoštevala takega pogoja, in kratek povzetek te trditve dosledno in razumljivo razvidni iz samega besedila tožbe.

41 Iz besedila točk od 110 do 123 in 181 te tožbe, vključenih v tožbeni razlog v zvezi z napakami glede obstoja neomejenega državnega poroštva za podjetje La Poste, je namreč jasno razvidno, da je Francoska republika v tej fazi postopka že izpodbijala obstoj prenosa državnih sredstev.

42 Po eni strani je tako Francoska republika v točkah 119 in 123 začetne vloge trdila, da uporaba zakona št. 80-539 „ne pomeni, da država uporabi svoja sredstva v podporo“ osebi javnega prava, ki ne izpolnjuje obveznosti, saj ta zakon „ne povzroča nobene obveznosti države, da jamči za dolgove“ te osebe. Po drugi strani je v točki 181 te tožbe v nasprotju s trditvami Komisije izrecno kritizirala točko 254 spornega sklepa s trditvijo, da „poroštvo o neprenehanju terjatve ne more pomeniti poroštva za njeno poplačilo in povzročiti prenosa državnih sredstev“.

43 Sistematika navedene tožbe je neposredna posledica sistematike spornega sklepa, ki odraža specifičnost analiziranega državnega ukrepa. Poleg tega ni sporno, da je bil naslov dela 4.1.1. tega sklepa „Obstoj neomejenega državnega poroštva: prisotnost državnih sredstev“ in da se je več točk njegove obrazložitve, zlasti točke 161, 165, od 174 do 179, 188 in 254, obravnavalo vprašanje, ali je dejansko obstajalo implicitno državno poroštvo za podjetje La Poste, prek preizkusa, ali v francoskem pravu obstaja neposredna ali posredna obveznost države, da uporabi svoja sredstva za pokrivanje izgub EPIC, ki ne izpolnjuje obveznosti.

44 Tako se v nasprotju z ugotovitvami Splošnega sodišča v točkah od 53 do 56 izpodbijane sodbe tožbeni razlogi, navedeni v začetni vlogi v utemeljitev ničnostne tožbe, ne nanašajo samo na ugotovitev obstoja prednosti, trditve o prenosu državnih sredstev pa ne pomenijo novega tožbenega razloga, navedenega v fazi replike.

45 Vendar je treba ugotoviti, kot je v pisnih stališčih poudarila tudi Komisija, da napačna opredelitev za nov tožbeni razlog ne more povzročiti razveljavitve izpodbijane sodbe.

46 Poudariti je namreč treba, da je Splošno sodišče v okviru odgovora na drugi tožbeni razlog navedene tožbe zlasti v točkah od 85 do 87 in od 92 do 98 izpodbijane sodbe vsekakor popolnoma in v celoti preverilo utemeljenost trditve Francoske republike v zvezi s kršitvijo pogoja, ki se nanaša na prenos državnih sredstev.

47 Glede na navedeno je treba tako ugotoviti, da je prvi pritožbeni razlog brezpredmeten.

Primarno podane trditve drugega pritožbenega razloga

Trditve strank

48 Francoska republika s trditvami, ki so v okviru drugega pritožbenega razloga podane primarno, zatrjuje, da je Splošno sodišče s tem, da je razsodilo, da je Komisija pravno zadostno dokazala obstoj državnega poroštva, kršilo pravila glede dokaznega bremena in dokaznega standarda.

49 Prvič, meni, da je Splošno sodišče v točki 121 izpodbijane sodbe napačno potrdilo splošno razlogovanje Komisije v spornem sklepu. Ta institucija naj bi namreč uporabila več negativnih domnev in obrnila dokazno breme s tem, da je ugotovila, da bi morali francoski organi dokazati neobstoj poroštva v korist podjetja La Poste, ker za to EPIC ni veljalo obče pravo glede prisilne poravnave in stečaja podjetij v težavah.

50 Drugič, pritožnica trdi, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ko je v točkah 73 in 74 izpodbijane sodbe razsodilo, da je Komisija smela uporabiti domneve in obrniti dokazno breme v točkah 126 in 131 obrazložitve spornega sklepa. Iz teh točk obrazložitve naj bi bilo razvidno, da je domnevala, da je bilo podjetju La Poste odobreno poroštvo, preden je ugotovila, ali je to poroštvo postalo brezpredmetno, ko je s 1. januarjem 2005 začel veljati temeljni zakon z dne 1. avgusta 2001 o finančnem zakonu (v nadaljevanju: LOLF).

51 Tretjič, Francoska republika poudarja, da je Splošno sodišče v točki 119 napačno uporabilo načeli o dokaznem bremenu in dokaznem standardu, ki izhajata iz sodbe z dne 17. septembra 2009 v zadevi Komisija proti MTU Friedrichshafen (C-520/07 P, ZOdl., str. I-8555). Ti načeli se namreč nanašata le na odločbe v smislu člena 13(1) Uredbe št. 659/1999, ki jih sprejme Komisija na podlagi razpoložljivih podatkov, če država članica ne izpolni odredbe o predložitvi podatkov.

52 Četrtič, pritožnica meni, da je Splošno sodišče v točki 120 izpodbijane sodbe napačno razsodilo, da lahko implicitnost državnega poroštva, ki je bilo podeljeno podjetju La Poste kot EPIC, povzroči manjše zahteve na področju dokazovanja in ne zahteva pozitivnega dokazovanja, ki bi temeljilo na objektivnih in skladnih elementih, s katerimi je mogoče z gotovostjo dokazati, je država pravno zavezana upnika poplačati, če EPIC ne izpolnjuje svojih obveznosti.

53 Komisija najprej trdi, da trditve o domnevni uporabi negativnih domnev ali predpostavk niso dopustne, ker naj ne bi opredeljevale nobene napačne uporabe prava, ki naj bi jo storilo Splošno sodišče, temveč naj bi šlo za ponovitev trditev, podanih na prvi stopnji. Vsekakor trdi, da te trditve niso utemeljene.

Presoja Sodišča

54 Pritožnica s trditvami, ki so v okviru drugega pritožbenega razloga podane primarno, Splošnemu sodišču očita, prvič, da je ugotovilo, da je Komisija smela obrniti dokazno breme za obstoj poroštva, ker za podjetje La Poste ni veljalo obče pravo glede prisilne poravnave in stečaja podjetij v težavah, in drugič, da ni upoštevalo pravil o dokaznem standardu, potrebnem za dokazovanje obstoja takega poroštva.

55 Ugotoviti pa je treba, da trditve izvirajo iz napačnega razumevanja izpodbijane sodbe.

56 Prvič, poudariti je namreč treba, da je Splošno sodišče v točki 121 te sodbe izrecno priznalo, da je Komisija „pozitivno preučila obstoj neomejenega poroštva države za podjetje La Poste“, ker je upoštevala več skladnih elementov – podrobno navedenih v tej točki navedene sodbe – „ki so bili zadostna podlaga za dokaz, da je bilo podjetje La Poste zaradi svojega statusa EPIC upravičeno do

implicitnega in neomejenega poroštva države“, in med katerimi je bila izključitev stečajnih postopkov ali postopkov zaradi insolventnosti za podjetje La Poste le izhodišče za popolno in obsežnejšo analizo zadevnega nacionalnega pravnega sistema.

57 Iz te točke je tako razvidno, da Splošno sodišče načeloma ni potrdilo nobene uporabe negativnih domnev in obrnitve dokaznega bremena s strani Komisije.

58 Drugič, trditve o napakah, ki naj bi jih Splošno sodišče storilo v točkah 73 in 74 izpodbijane sodbe, ker naj bi potrdilo razlogovanje z domnevo in obrnitvijo dokaznega bremena, ki ga je uporabila Komisija v točkah 126 in 131 obrazložitve spornega sklepa, se prav tako niso izkazale za utemeljene.

59 V teh točkah obrazložitve je namreč Komisija zgolj zavrnila nekatere trditve Francoske republike glede tega, ali je zadevno poroštvo, če obstaja, postalo brezpredmetno z začetkom veljavnosti temeljnega zakona z dne 1. avgusta 2001 o finančnem zakonu. S predpostavko o obstoju tega poroštva, ki je navedena v spornem sklepu, Komisija zgolj ponavlja razlogovanje same pritožnice. Splošno sodišče zato s tem, da je v točkah 73 in 74 izpodbijane sodbe potrdilo utemeljenost ocen Komisije iz navedenih točk obrazložitve, ni očitno odobrilo uporabe negativnih domnev ali obrnitve dokaznega bremena pri dokazovanju obstoja implicitnega in neomejenega državnega poroštva v korist podjetja La Poste.

60 Tretjič, zavrniti je treba tudi trditev, da je Splošno sodišče v točki 119 izpodbijane sodbe napačno razlagalo zgoraj navedeno sodbo Komisija proti MTU Friedrichshafen, saj naj bi se ta nanašala na to, da je Komisija sprejela končno odločbo v zvezi z državnimi pomočmi na podlagi nepopolnih ali delnih informacij, v obravnavanem primeru pa ni bilo tako.

61 Po eni strani je namreč Splošno sodišče to sodbo navedlo zgolj za odgovor na trditve pritožnice, s katerimi se je ta opirala nanjo v potrditev, da mora Komisija vedno predložiti pozitiven dokaz za obstoj pomoči.

62 Po drugi strani je Splošno sodišče z opozarjanjem na tako sodno prakso, ki v obravnavanem primeru ni upoštevna, v točki 119 izpodbijane sodbe vsekakor pravilno presodilo, da Komisija „ne more domnevati, da je bilo podjetje deležno prednosti, ki pomeni državno pomoč, le na podlagi negativne domneve, utemeljene s pomanjkanjem informacij, ki bi omogočale nasproten sklep, če ne obstajajo drugi elementi, ki bi pozitivno dokazovali obstoj take prednosti“.

63 Taka presoja je skladna s sodno prakso Sodišča v zvezi z načeli na področju dokazovanja na področju državnih pomoči, v skladu s katero je Komisija dolžna skrbno in nepristransko voditi postopek preučitve izpodbijanih ukrepov, tako da ima v ta namen pri sprejetju končne odločbe o ugotovitvi obstoja pomoči in po potrebi njene nezakonitosti na voljo najzanesljivejše in najpopolnejše podatke (glej v tem smislu sodbo z dne 2. septembra 2010 v zadevi Komisija proti Scott, C-290/07 P, ZOdl., str. I-7763, točka 90).

64 Četrtič in nazadnje, ugotoviti je treba, da Splošno sodišče prav tako ni kršilo pravil o dokaznem standardu, potrebnem za dokazovanje obstoja implicitnega in neomejenega državnega poroštva v korist osebe javnega prava, kot je EPIC, in tako za dokazovanje, da je bil v obravnavanem primeru izpolnjen pogoj v zvezi s prisotnostjo državnih sredstev.

65 Kot je namreč poudaril generalni pravobranilec v točkah 35 in 36 sklepnih predlogov, se lahko Komisija, da bi dokazala obstoj takega poroštva, ki ne temelji izrecno na nobenem zakonodajnem ali pogodbenem besedilu, opre na metodo skupka resnih, natančnih in skladnih indicev, da bi preverila, ali v notranjem pravu obstaja dejanska obveznost države, da uporabi svoja sredstva za kritje izgub EPIC, ki ne izpolnjuje obveznosti, zaradi česar torej v skladu z ustaljeno sodno prakso obstaja dovolj konkretno ekonomsko tveganje za državni proračun (glej sodbo z dne 19. marca 2013 v združenih zadevah Bouygues in Bouygues Télécom proti Komisiji in drugim ter Komisija proti Franciji in drugim, C-399/10 P in C-401/10 P, točka 106 in navedena sodna praksa).

66 Iz tega je razvidno, da je Splošno sodišče v točki 120 izpodbijane sodbe pravilno potrdilo, prvič, da „je narava dokazov, ki jih je morala zagotoviti Komisija, v veliki meri odvisna od narave zadevnega državnega ukrepa“, in drugič, da je o dokazu obstoja implicitnega državnega poroštva „mogoče sklepati iz sklopa dovolj zanesljivih in povezanih sovpadajočih elementov, ki med drugim izhajajo iz razlage upoštevnih določb nacionalnega prava“.

67 Glede na navedeno je treba zavrniti vse trditve, ki so bile v drugem pritožbenem razlogu navedene primarno.

Podredno podane trditve drugega pritožbenega razloga in tretji pritožbeni razlog

Trditve strank

68 Francoska republika s trditvami, ki so v okviru drugega pritožbenega razloga podane podredno, in s tretjim pritožbenim razlogom trdi, da je Splošno sodišče izkrivilo dokaze, ki med drugim izvirajo iz francoskega prava ter na katere se je sklicevala Komisija in so navedeni v točki 121 izpodbijane sodbe, ker je ugotovilo, da dokazujejo obstoj neomejenega državnega poroštva v korist podjetja La Poste.

69 Tretji pritožbeni razlog je sestavljen iz treh delov.

70 Pritožnica s prvim delom tega pritožbenega razloga v točkah od 69 do 77 izpodbijane sodbe trdi, da je Splošno sodišče izkrivilo sodno prakso Conseil constitutionnel (sklep št. 2001-448 DC z dne 25. julija 2001) in Conseil d'État (sodba z dne 1. aprila 1938 v zadevi Société de l'Hôtel d'Albe, *Recueil des décisions du Conseil d'État*, str. 341, in mnenje z dne 8. septembra 2005, št. 371558) ter obvestilo francoskega ministra za gospodarstvo, finance in industrijo z dne 22. julija 2003, ko je ugotovilo, da je Komisija pravilno ugotovila, da v francoskem pravu ni izključena možnost, da država EPIC odobri implicitno poroštvo.

71 Francoska republika z drugim delom navedenega pritožbenega razloga meni, da je Splošno sodišče v točkah od 84 do 87 izpodbijane sodbe izkrivilo francosko pravo, ko je potrdilo ugotovitve Komisije v zvezi s posledicami uporabe zakona št. 80-539.

72 Tretji del istega pritožbenega razloga se nanaša na izkrivljanje francoskega prava, ki naj bi ga storilo Splošno sodišče v točkah od 92 do 99 izpodbijane sodbe, ko je razsodilo, da bi lahko Komisija pogoje za prevzem odgovornosti države upravičeno enačila z mehanizmom poroštva na podlagi sodbe Conseil d'État z dne 18. novembra 2005 v zadevi Société fermière de Campoloro in drugi (*Recueil des décisions du Conseil d'État*, str. 515), obvestila Conseil d'Etat iz leta 1995 in sodbe Evropskega sodišča za človekove pravice z dne 26. septembra 2006 v zadevi Société de gestion du port de Campoloro in Société fermière de Campoloro proti Franciji (št. 57516/00, v nadaljevanju: Campoloro).

73 Poleg tega naj bi Splošno sodišče glede uporabe načel, ki izvirajo iz te sodbe, prav tako kršilo svojo obveznost obrazložitve, zlasti v točki 99 izpodbijane sodbe.

74 Francoska republika s četrtim delom tretjega pritožbenega razloga Splošnemu sodišču očita, da je v točki 102 navedene sodbe ugotovilo, da prenos pravic in obveznosti v zvezi z nalogo javne službe načeloma zahteva prenos pravic in obveznosti osebe, zadolžene za navedeno nalogo.

75 Podredno, pritožnica se sklicuje na napako Splošnega sodišča pri pravni opredelitvi dejstev, ko je menilo, da francosko pravo podjetju La Poste podeljuje implicitno in neomejeno poroštvo.

76 Komisija meni, da trditve, navedene v drugem delu drugega pritožbenega razloga in v tretjem pritožbenem razlogu niso dopustne, saj naj ne bi opredeljevale nobenega izkrivljanja dokazov ali napake pri pravni opredelitvi dejstev, ker naj bi francoska vlada le izpodbijala presojo francoskega prava, ki jo je opravilo Splošno sodišče.

Presoja Sodišča

77 Trditve, ki so v okviru drugega pritožbenega razloga navedene podredno, in tiste iz tretjega pritožbenega razloga, ki jim v bistvu ustrezajo, se nanašajo po eni strani na napako pri pravni opredelitvi francoskega prava, ki naj bi jo storilo Splošno sodišče, po drugi pa na to, da naj Splošno sodišče ne bi obrazložilo razlage sodbe Campoloro.

78 Glede, prvič, trditev v zvezi z napakami pri analizi francoskega prava je treba opozoriti, da je Sodišče v skladu z ustaljeno sodno prakso, če je Splošno sodišče ugotovilo ali presojalo dejstva, pristojno le za to, da na podlagi člena 256 PDEU opravi nadzor nad pravno opredelitvijo teh dejstev in pravnimi posledicami, ki so iz tega izpeljane. Presoja dejstev – razen ob izkrivljenju dokazov, predloženih Splošnemu sodišču – torej ne pomeni pravnega vprašanja, ki bi bilo predmet nadzora Sodišča (glej zlasti sodbi z dne 6. aprila 2006 v zadevi General Motors proti Komisiji, C-551/03 P, ZOdl., str. I-3173, točki 51 in 52, in z dne 29. marca 2011 v zadevi ThyssenKrupp Nirosta Komisija, C-352/09 P, ZOdl., str. I-2359, točki 179 in 180).

79 Sodišče je tako glede preizkusa presoje Splošnega sodišča v zvezi z nacionalnim pravom v okviru pritožbe pristojno le za to, da preveri, ali je prišlo do izkrivljanja tega prava (sodbi z dne 24. oktobra 2002 v zadevi Aéroports de Paris proti Komisiji, C-82/01 P, Recueil, str. I-9297, točka 63, in z dne 21. decembra 2011 v zadevi A2A proti Komisiji, C-318/09 P, točka 125).

80 Glede tega pa je treba opozoriti, da mora biti izkrivljanje očitno razvidno iz listin v spisu, ne da bi bilo treba opraviti novo presojo dejanskega stanja in dokazov (sodbi z dne 22. decembra 2008 v zadevi British Aggregates proti Komisiji, C-487/06 P, ZOdl., str. I-10515, točka 98, in z dne 10. februarja 2011 v zadevi Activision Blizzard Germany proti Komisiji, C-260/09 P, ZOdl., str. I-419, točka 53, ter zgoraj navedena sodba A2A proti Komisiji, točka 105).

81 V obravnavanem primeru pa francoska republika ni zatrjevala takega izkrivljanja, ker ni dokazala, da je Splošno sodišče prišlo do ugotovitev, ki bi bile v očitnem nasprotju z vsebino zadevnih določb francoskega prava, ali da je eni od njih pripisala obseg, ki ga očitno nima glede na druge elemente iz spisa.

82 Nasprotno, Francoska republika je s trditvami, navedenimi v točkah od 68 do 74 te sodbe, dejansko samo kritizirala presojo, ki jo je Splošno sodišče opravilo v zvezi z dokazi, ki jih pomenijo zadevne določbe francoskega prava ali z njimi povezana nacionalna sodna praksa, ki so že podrobno analizirane v točkah od 62 do 99 izpodbijane sodbe in povzete v točki 121 navedene sodbe.

83 Glede napake pri pravni opredelitvi dejstev, ki je podredno očitana v tretjem pritožbenem razlogu, prav tako zadostuje poudariti, da Francoska republika s to trditvijo dejansko ni zanikala posledic napačne opredelitve pravne narave zadevnih določb francoskega prava, saj je zgolj izpodbijala presojo teh določb, ki jo je opravilo Splošno sodišče.

84 V teh okoliščinah je treba vse podredno podane trditve drugega pritožbenega razloga in trditve tretjega pritožbenega razloga zavreči kot nedopustne.

85 Drugič, glede trditve v zvezi z neobstojem obrazložitve v točki 99 izpodbijane sodbe glede trditve o obsegu sodbe Campoloro, da bi se ugotovil obstoj državnega poroštva za podjetje La Poste, je treba opozoriti, da je okviru pritožbe cilj nadzora Sodišča zlasti preveriti, ali je Splošno sodišče pravno zadostno odgovorilo na vse trditve tožeče stranke (sodba z dne 2. aprila 2009 v zadevi France Télécom proti Komisiji, C-202/07 P, ZOdl., str. I-2369, točka 41 in navedena sodna praksa).

86 Vendar v skladu z ustaljeno sodno prakso Splošno sodišče z obveznostjo obrazložitve sodb na podlagi členov 36 in 53, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije ni zavezano k natančni obrazložitvi, ki bi izčrpno in drugemu za drugim sledila vsem razlogovanjem strank v sporu. Obrazložitev je torej lahko implicitna, če zadevnim osebam omogoča, da se seznanijo z razlogi, na katere se je oprlo Splošno sodišče, Sodišču pa, da ima dovolj elementov za nadzor v okviru pritožbe (zgoraj navedena sodba A2A proti Komisiji, točka 97 in navedena sodna praksa).

87 V obravnavanem primeru je treba poudariti, da je Splošno sodišče v točki 99 izpodbijane sodbe povzelo trditev pritožnice o dokazni vrednosti sodbe Campoloro, na katero je bil sicer že podan jasen, izrecen in izčrpen odgovor v točkah 93, 94 in 97 navedene sodbe, ki je v analizi odlomkov spornega sklepa možnosti uporabe odgovornosti države v primeru neizpolnjevanja obveznosti EPIC enačil z mehanizmom avtomatičnega in neomejenega poroštva za njeno pasivo.

88 Ker lahko zato obrazložitev te trditve Francoski republiki omogoči, da se seznani z razlogi, iz katerih jo je Splošno sodišče zavrnilo, Sodišču pa, da ima na voljo dovolj elementov za izvajanje nadzora, je treba trditev, da Splošno sodišče ni upoštevalo obveznosti obrazložitve, zavrniti kot neutemeljeno.

89 Iz tega je razvidno, da je treba podredno navedene trditve v okviru drugega pritožbenega razloga in tiste v okviru tretjega pritožbenega razloga zavrniti v celoti kot delno nedopustne in delno neutemeljene.

Četrti pritožbeni razlog

Trditve strank

90 Francoska republika s četrtim pritožbenim razlogom trdi, da je Splošno sodišče s tem, da je v točkah 106 in 108 ter 123 in 124 izpodbijane sodbe v bistvu ugotovilo, da je Komisija pravno zadostno dokazala obstoj prednosti, ki naj bi izvirala iz državnega poroštva za podjetje La Poste, kršilo pravila, s katerimi se urejata dokazno breme in dokazni standard na tem področju, in da je zato napačno uporabilo pravo. Komisija naj namreč v nasprotju z vsebino navedenih točk ne bi bila zavezana dokazati potencialnih učinkov obstoječe pomoči, temveč njene dejanske učinke, nikakor pa naj ne bi smela domnevati nikakršnih učinkov.

91 Podredno, Francoska republika trdi, da je Splošno sodišče izkrivilo dokaze, ki so mu bili predloženi, ko je po eni strani v točki 110 izpodbijane sodbe menilo, da se je imela Komisija pravico sklicevati na metode bonitetnih agencij, da bi potrdila, ne pa tudi dokazala obstoj prednosti. Enako naj bi po drugi strani veljalo, ko je v točkah 111, 116 in 123 navedene sodbe razsodilo, da je Komisija tako predložila dovolj dokazov, da je poroštvo, odobreno podjetju La Poste, pomenilo prednost, s čimer je poleg tega zavrnilo trditve francoske vlade, da bonitetne agencije niso bile „pozorne“ na pravni status podjetja La Poste.

92 Komisija meni, da ta pritožbeni razlog ni utemeljen, ker nasprotuje analizi Splošnega sodišča v zvezi z naravo učinkov, ki jo mora Komisija dokazati glede obstoječih pomoči, in ni dopusten v delu, ki se nanaša na izkrivljanje, saj dejansko pomeni zgolj predlog za ponovno presojo dokazov.

Presoja Sodišča

93 Francoska republika s četrtim pritožbenim razlogom Splošnemu sodišču očita, da je napačno uporabilo pravo, ker je razsodilo, da je Komisija pravno zadostno dokazala obstoj prednosti, ki naj bi izhajala iz domnevnega državnega poroštva za podjetje La Poste, in podredno, da je izkrivilo dokaze.

94 Glede tega je treba opozoriti, da pojem pomoči ne obsega le pozitivnih storitev, temveč tudi ukrepe, ki v različnih oblikah znižujejo stroške, ki običajno bremenijo proračun podjetja, in so zato, ne da bi bili subvencije v pravem pomenu besede, enake narave in imajo enake učinke (zgoraj navedena sodba Bouygues in Bouygues Télécom proti Komisiji in drugim ter Komisija proti Franciji in drugim, točka 101 in navedena sodna praksa). Za državne pomoči se tako štejejo vsi državni ukrepi v katerikoli obliki, ki lahko neposredno ali posredno dajejo prednost podjetjem ali ki jih je treba obravnavati kot gospodarsko korist, ki je upravičeno podjetje v normalnih tržnih razmerah ne bi dobilo (sodbi z dne 24. julija 2003 v zadevi Altmark Trans in Regierungspräsidium Magdeburg, C-280/00, Recueil, str. I-7747, točka 84, in z dne 8. septembra 2011 v zadevi Komisija proti Nizozemski, C-279/08 P, ZOdl., str. I-7671, točka 87).

95 Ker pa imajo državni ukrepi različne oblike in jih je treba presojati glede na njihove učinke, ni mogoče izključiti, da državno poroštvo daje prednost, ki lahko vključuje dodatne stroške za državo (glej sodbo z dne 1. decembra 1998 v zadevi Ecotrade, C-200/97, Recueil, str. I-7907, točka 43, ter zgoraj navedeno sodbo Bouygues in Bouygues Télécom proti Komisiji in drugim ter Komisija proti Franciji in drugim, točka 107).

96 Sodišče je namreč Sodišče že razsodilo, da posojilojemalec, ki je prejel posojilo, za katero jamčijo javni organi države članice, običajno pridobi prednost, ker so obresti, ki jih dolguje, nižje od tistih, ki bi jih moral plačati, če bi moral tako financiranje in poroštvo pridobiti po tržnih cenah (glej sodbo z dne 8. decembra 2011 v zadevi Residex Capital IV, C-275/10, ZOdl., str. I-13043, točka 39).

97 S tega vidika je v preostalem v Obvestilu Komisije o uporabi členov 87 [ES] in 88 [ES] za državno pomoč v obliki poroštev v njegovih točkah 1.2, 2.1 in 2.2 izrecno poudarjeno, da neomejeno državno poroštvo v korist podjetja, katerega pravna oblika izključuje možnost stečaja ali drugega postopka zaradi insolventnosti, temu podjetju zagotavlja takojšnjo ugodnost in pomeni državno pomoč, ker je odobreno, ne da bi njegov prejemnik plačal primerno premijo za prevzem tveganja, ki ga nosi država, in tako omogoča „pridobitev posojila po finančno ugodnejših pogojih od tistih, ki se običajno odobrijo na finančnih trgih“.

98 Iz navedenega je tako razvidno, kot je generalni pravobranilec poudaril v točki 58 sklepnih predlogov, da obstaja izpodbojna pravna domneva, da odobritev implicitnega in neomejenega državnega poroštva v korist podjetja, za katero se ne uporabljata običajna postopka prisilne poravnave in stečaja, povzroči izboljšanje njegovega finančnega položaja z zmanjšanjem stroškov, ki običajno bremenijo njegov proračun.

99 Zato v okviru postopka v zvezi s sistemi obstoječih pomoči za dokaz prednosti, zagotovljene podjetju prejemniku s takim poroštvom, zadostuje, da Komisija dokaže sam obstoj tega poroštva, ne da bi morala dokazati dejanske učinke, ki jih to povzroča od trenutka svoje odobritve.

100 Glede na ta načela je treba ugotoviti, da v četrtem pritožbenem razlogu nobena trditev Francoske republike ni utemeljena.

101 Prvič, zavrniti je treba primarno navedene trditve, ki se nanašajo na kršitev pravil o dokaznem bremenu in dokaznem standardu pri dokazovanju obstoja prednosti, ki izvira iz implicitnega in neomejenega državnega poroštva.

102 Glede tega je treba poudariti, da je Splošno sodišče menilo, da Komisija ni napačno ugotovila obstoja take prednosti, ko je v točkah 106 in 108 izpodbijane sodbe pravilno razsodilo, da tako poroštvo „na splošno pomeni podelitev prednosti“, saj je odobreno brez protiplačila in prejemniku omogoča, da pridobi ugodnejše pogoje financiranja od tistih, ki bi jih pridobil zgolj na podlagi svojih odlik, s čimer tako zmanjšuje obremenitev njegovega proračuna.

103 Ob upoštevanju teh ugotovitev je sicer Splošno sodišče, kot je poudarila pritožnica, sprejelo protislovno in nezadostno obrazložitev, ko je v točki 123 izpodbijane sodbe na podlagi neupoštevne sodne prakse Sodišča razsodilo, da dejanskih učinkov obstoječih pomoči ni treba dokazati, in poleg tega v točki 124 navedene sodbe trdilo, da je „[p]oleg tega […] mogoče domnevati dejanski učinek prednosti, ki je posledica poroštva države“.

104 Vendar taka napaka, kot je generalni pravobranilec poudaril v točki 69 sklepnih predlogov, ne more povzročiti razveljavitve izpodbijane sodbe. V navedenih točkah 123 in 124 je namreč Splošno sodišče vseeno pravilno ugotovilo, da je Komisija spoštovala dokazno breme in dokazni standard, ki jo zavezuje pri dokazovanju, ali implicitno in neomejeno državno poroštvo pomeni prednost, pri čemer je spet pojasnilo, da je lahko posojilojemalec zaradi takega poroštva „upravičen do nižjih obresti ali ponudi manjše zavarovanje“.

105 Drugič, zavrniti je treba tudi podredno podane trditve, ki se nanašajo na izkrivljanje dokazov in so navedene v točki 91 te sodbe.

106 Glede tega je treba najprej ugotoviti, da so te trditve, ker Francoska republika dejansko ni zatrjevala nobenega izkrivljanja dokazov, dopustne le v delu, v katerem so navedene v utemeljitev napačne uporabe prava, ki jo je domnevno storilo Splošno sodišče, ko je potrdilo popolnoma potrditveno analizo metod bonitetnih agencij, ki jo je opravila Komisija.

107 Vseeno je treba, kot je generalni pravobranilec poudaril v točki 62 sklepnih predlogov, glede ugotovitve iz točk 98 in 99 te sodbe, da je mogoče domnevati obstoj prednosti, ki jo implicitno in neomejeno poroštvo pomeni za upravičenca do takega poroštva, navesti, da lahko Komisija podatke, ki jih zagotovijo bonitetne agencije, uporabi le za potrditev takega obstoja.

108 V teh okoliščinah je Splošno sodišče v točki 110 izpodbijane sodbe pravilno priznalo upoštevnost sklicevanja na metode bonitetnih agencij v izpodbijanem sklepu.

109 Zato je treba zavrniti vse trditve, podane v okviru četrtega pritožbenega razloga.

110 Iz zgoraj navedenega je razvidno, da je treba pritožbo v celoti zavrniti.

Stroški

111 V skladu s členom 184(2) Poslovnika Sodišča, če pritožba ni utemeljena, o stroških odloči Sodišče. V skladu s členom 138(1) tega poslovnika, ki se na podlagi odstavka 1 navedenega člena 184 uporablja za pritožbeni postopek, se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Ker je Komisija predlagala, naj se Francoski republiki naloži plačilo stroškov, in ker ta s pritožbenimi razlogi ni uspela, se ji naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

1. Pritožba se zavrne.

2. Francoski republiki se naloži plačilo stroškov.

Podpisi